

Sprawozdanie

z Laboratorium Metod numerycznych

Ćwiczenie 4:

Całkowanie numeryczne

Autor: Dominik Gajda, 240661

Maksym Dmytruk, 240353

Data wykonania ćwiczenia: 16.11.2022

Data sporządzenia i oddania sprawozdania: 21.11.2022

Część 1. Metoda prostokątów

Napisano funkcje obliczające przybliżoną wartość całki oznaczonej metodą prostokątów, wariant punktu środkowego.

Funkcja powinna mieć nagłówek

```
function S=prostokaty(fun,a,b,n)
```

gdzie fun oznacza uchwyt do funkcji podcałkowej, a i b - końce przedziału całkowania, a n liczbę podprzedziałów zastosowanych przy wyznaczaniu kwadratury złożonej.

Należało więc zaimplementować obliczanie sumy

$$\int_a^b f(x)dx \approx h \sum_{k=1}^n f\left(a + (k-1)h + \frac{h}{2}\right)$$

gdzie $h = \frac{b-a}{n}$.

Użytecznym "trikiem", pozwalającym skorzystać z faktu, że funkcje testowe są "zwektoryzowane", co pozwala uniknąć użycia pętli, jest zastosowanie polecenia `linspace(a,b,2*n+1)` do wygenerowania siatki punktów, a potem wybranie tylko potrzebnych środków n przedziałów, przez odpowiednie wyrażenie indeksowe

Do pierwszego testu, tzw. testu zgodności metody skorzystano z funkcji stałej:

```
cnst=@(x) 5*ones(size(x)); % Funkcja stała równa 5.  
                             % Nietypowa implementacja ma zagwarantować,  
                             % że wynik będzie miał wymiar zgodny z argumentem
```

i obliczono całkę $\int_0^2 \text{cnst}(x)dx=10$. Poprawna implementacja którejkolwiek z rozważanych metod MUSI dać dokładny wynik.

Zaimplementowano w/w metodę w formie skryptu, a następnie skopiowano kod do następnej sekcji i przekształcono na funkcję lokalną, stosując polecenie "Convert to local function" z menu kontekstowego.

```
a=0,b=2
```

```
a = 0  
b = 2
```

```
n=17;  
fun=cnst % Przypisanie funkcji stałej do nazwy zmiennej, jaka ma być użyta w ciele funkcji
```

```
fun = function_handle with value:  
@(x)5*ones(size(x))
```

```
%=====
```

```
x=linspace(a, b, 2*n+1); % utworzenie 2n+1 węzłów  
y=fun(x(2:2:2*n)); % korzystamy tylko z węzłów o parzystych indeksach  
h = (b - a)/n;  
S=h*sum(y);  
%=====
```

Po sprawdzeniu kodu (przy użyciu "Run Section") skopiowano kod do nowej sekcji, zaznaczono część między komentarzami z podwójną linią ze znaków równości i wybrano z menu kontekstowego "Convert to local function" i nazwano ją prostokaty

```
a=0,b=2
```

```
a = 0  
b = 2
```

```
n=17;  
fun=cnst % Przypisanie funkcji stałej do nazwy zmiennej, jaka ma być użyta w ciele funkcji
```

```
fun = function_handle with value:  
@(x)5*ones(size(x))
```

```
%=====
```

```
S = prostokaty(fun,a,b,n)
```

```
S = 10
```

```
%=====
```

Wynikiem powyższego kodu powinno być 10 i finalnie taką wartość osiągamy, co świadczy o prawidłowo napisanej funkcji.

Wygenerowano pierwszą funkcję testową przy pomocy generatora gen3INFcw4 i sporządzono dla niej wykres błędu względnego kwadratury w funkcji liczby podprzedziałów od 2 do 128. Sporządzono następnie wykres wartości bezwzględnej błędu względnego kwadratury w funkcji liczby podprzedziałów w skali logarymicznej.

```
[fun1,ab1,tval1,ab,tval]=gen3INFcw4popr(240661,1)
```

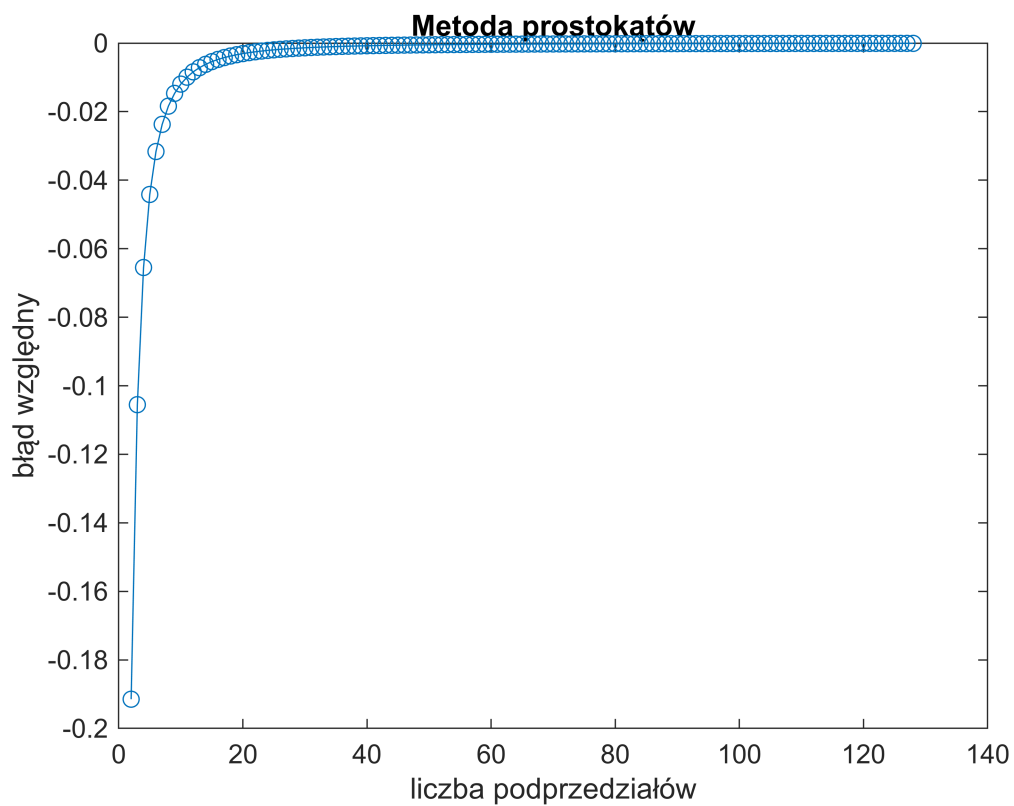
```
fun1 = function_handle with value:  
      @(x)1./(1+sin(x)).^2  
ab1 = 1x2  
      0      3.1416  
tval1 = 1.3333  
ab =  
'[0,pi]'  
tval =  
'4/3'
```

Nietypowy sposób przekazania przedziału i dokładnej wartości całki przez generator ma na celu umożliwienie wypisania wzoru informującego o dokładnej wartości całki:

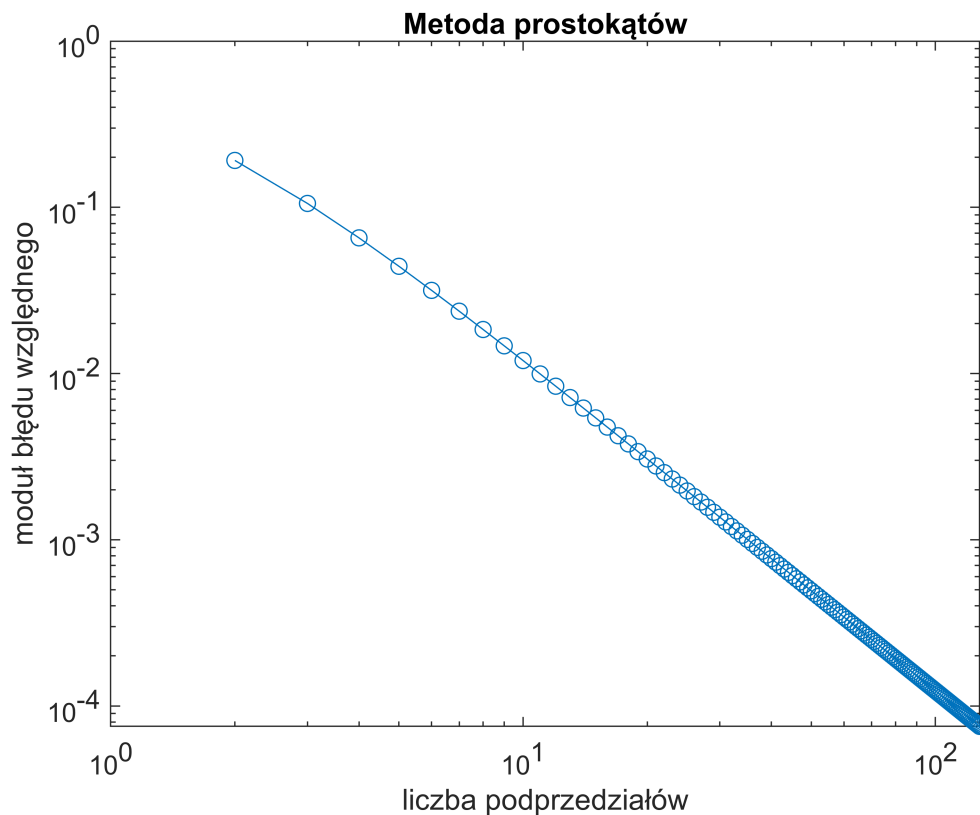
$$\int_0^{\pi} \frac{1}{(1 + \sin(x))^2} dx = \frac{4}{3}$$

Proszę to zrobić dla przydzielonej sobie funkcji (także pozostałych funkcji testowych badanych dalej)

```
N=2:128;  
erwR1=nan(size(N)); % Zarezerwowanie miejsca na zapisanie błędu  
for k=1:length(N)  
    S=prostokaty(fun1,ab1(1),ab1(2),N(k));  
    erwR1(k)=(S-tval1)/tval1;  
end  
plot(N,erwR1,'o-');  
title('Metoda prostokątów')  
xlabel('liczba podprzedziałów')  
ylabel('błąd względny')
```



```
loglog(N,abs(erwR1),'o-');  
title('Metoda prostokątów')  
xlabel('liczba podprzedziałów')  
ylabel('moduł błędu względnego')
```


Dla pierwszej funkcji testowej wykres w skali logarytmicznej powinien być zbliżony do linii prostej.

Błąd względny jest odwrotnie proporcjonalny do kwadratu liczby podprzedziałów.

Część 2. Metoda trapezów.

Zaimplementuj złożoną metodę trapezów z takimi samymi parametrami wejściowymi i nazwą trapezy

$$\int_a^b f(x)dx \approx h \sum_{k=1}^n \frac{1}{2} (f(a + (k-1)h) + f(a + kh)) = h \left(\frac{1}{2} f(a) + \sum_{k=1}^{n-1} f(a + kh) + \frac{1}{2} f(b) \right)$$

```
a=0,b=2;
```

```
a = 0
```

```
n=17;
```

```
fun=cnst % Przypisanie funkcji stałej do nazwy zmiennej, jaka ma być użyta w ciele funkcji
```

```
fun = function_handle with value:  
@(x)5*ones(size(x))
```

```
%=====
```

```
trapezy(fun, a, b, n);
```

```
%=====
```

```
a=0,b=2;
```

```
a = 0
```

```
n=17;
```

```
fun=cnst % Przypisanie funkcji stałej do nazwy zmiennej, jaka ma być użyta w ciele funkcji
```

```
fun = function_handle with value:  
@(x)5*ones(size(x))
```

```
%=====
```

```
h=(b-a)/n;  
x=linspace(a,b,n+1);  
y=fun(x);  
S=h*(0.5*(y(1)+y(end))+sum(y(2:end-1)));  
%=====
```

```
S - 10
```

```
ans = 0
```

Wynikiem różnicy jest zero, zatem funkcja jest napisana prawidłowo.

```
N=2:128;
```

```
erwT1=nan(size(N)); % Zarezerwowanie miejsca na zapisanie błędu
```

```
for k=1:length(N)
```

```
    S=trapezy(fun1,ab1(1),ab1(2),N(k));
```

```
    erwT1(k)=(S-tval1)/tval1;
```

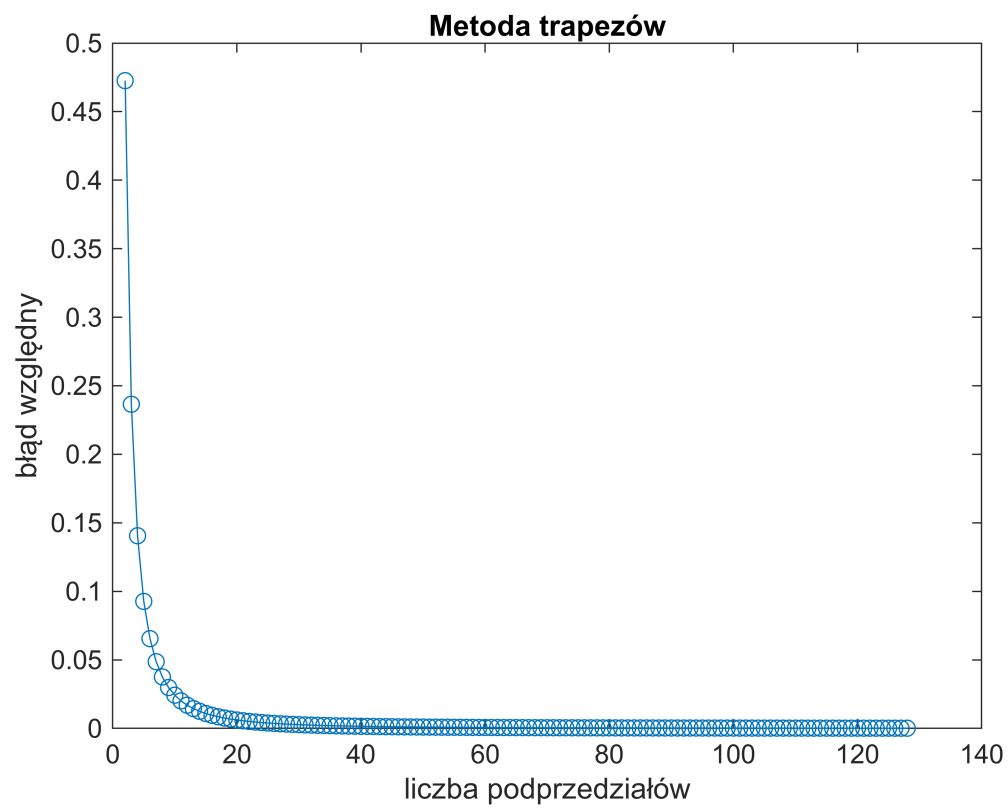
```
end
```

```
plot(N,erwT1,'o-');
```

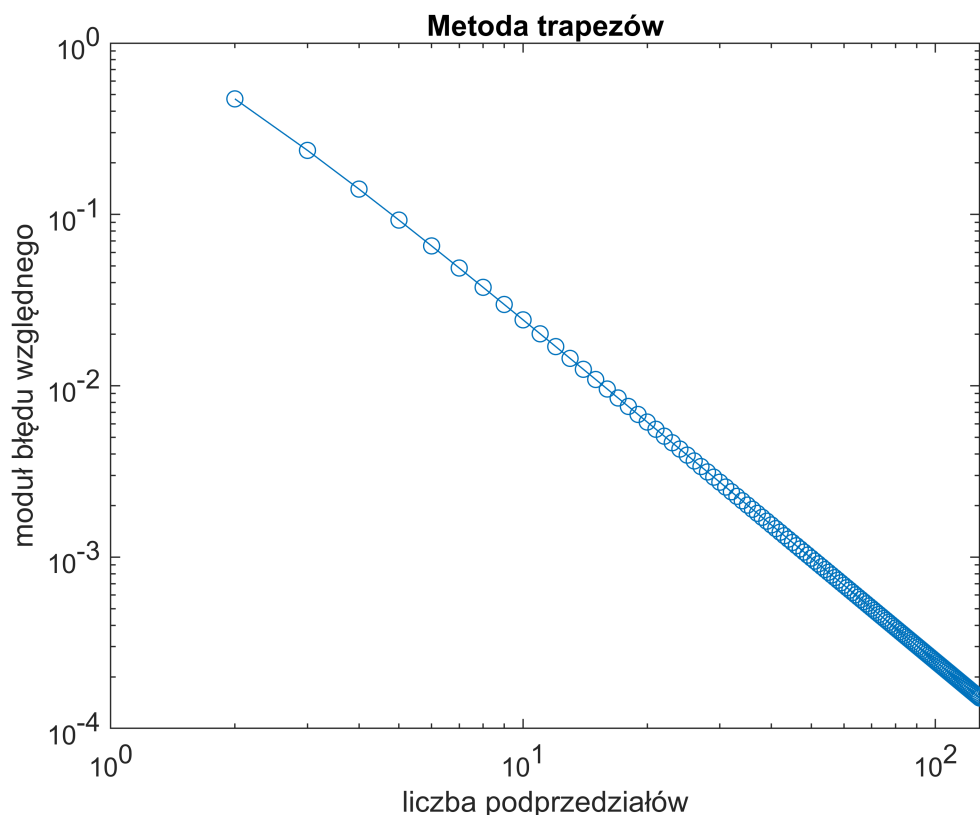
```
title('Metoda trapezów')
```

```
xlabel('liczba podprzedziałów')
```

```
ylabel('błąd względny')
```



```
loglog(N,abs(erwT1),'o-');  
title('Metoda trapezów')  
xlabel('liczba podprzedziałów')  
ylabel('moduł błędu względnego')
```


$$\begin{aligned}
\int_a^b f(x)dx &\approx \sum_{k=1}^n \frac{H}{6} \left(f(\xi_{k-1}) + 4f\left(\frac{\xi_{k-1} + \xi_k}{2}\right) + f(\xi_k) \right) = \\
&= \frac{H}{6} \left(\sum_{k=1}^n f(\xi_{k-1}) + 4 \sum_{k=1}^n f\left(\frac{\xi_{k-1} + \xi_k}{2}\right) + \sum_{k=1}^n f(\xi_k) \right) = \\
&= \frac{H}{6} \left(\sum_{k=0}^{n-1} f(\xi_k) + 4 \sum_{k=1}^n f\left(\frac{\xi_{k-1} + \xi_k}{2}\right) + \sum_{k=1}^n f(\xi_k) \right) = \\
&= \frac{H}{6} \left(f(\xi_0) + \sum_{k=1}^{n-1} f(\xi_k) + 4 \sum_{k=1}^n f\left(\frac{\xi_{k-1} + \xi_k}{2}\right) + \sum_{k=1}^{n-1} f(\xi_k) + f(\xi_n) \right) = \\
&= \frac{H}{6} \left(f(\xi_0) + f(\xi_n) + 2 \sum_{k=1}^{n-1} f(\xi_k) + 4 \sum_{k=1}^n f\left(\frac{\xi_{k-1} + \xi_k}{2}\right) \right)
\end{aligned}$$

Wygodnie jest wprowadzić dwukrotnie gęstszą siatkę punktów

$$x_m = a + mh, \text{ gdzie } h = \frac{b-a}{2n}, \quad m = 0, 1, 2, \dots, 2n$$

W tym przypadku mamy $\xi_k = x_{2k}$ oraz

$$\frac{\xi_{k-1} + \xi_k}{2} = \frac{a + (k-1)H + a + kH}{2} = a + (2k-1)h = x_{2k-1}$$

Tak więc przybliżoną wartość całki można zapisać

$$\begin{aligned}
\int_a^b f(x)dx &\approx \frac{H}{6} \left(f(x_0) + f(x_{2n}) + 2 \sum_{k=1}^{n-1} f(x_{2k}) + 4 \sum_{k=1}^n f(x_{2k-1}) \right) = \\
&= \frac{h}{3} \left(f(a) + f(b) + 2 \sum_{k=1}^{n-1} f(x_{2k}) + 4 \sum_{k=1}^n f(x_{2k-1}) \right)
\end{aligned}$$

Zaimplementowano tę metodę w postaci funkcji o nagłówku

`function S=simpson(fun,a,b,n)`

```
a=0,b=2;
```

```
a = 0
```

```
fun=cnst;
```

```
n=17;
```

```
%=====
```

```
simpson(fun, a, b, n);
```

```
%=====
```

```
a=0,b=2;
```

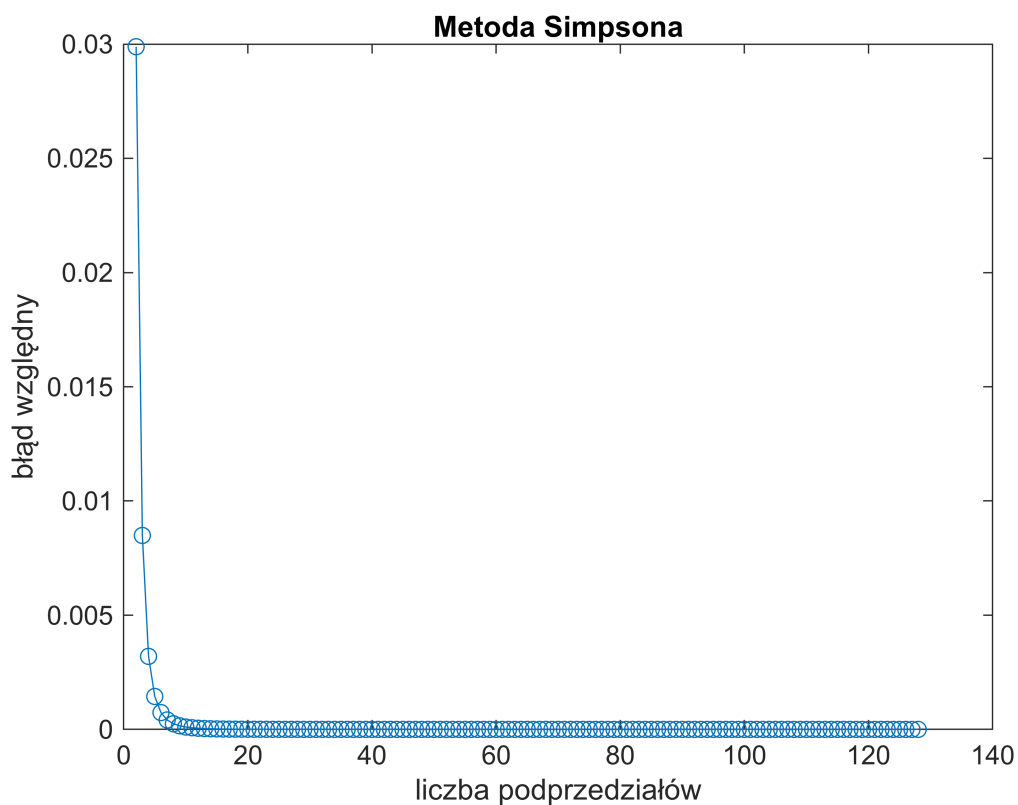
```
a = 0
```

```
fun=cnst;  
n=17;  
%=====   
h=(b-a)/n;  
x=linspace(a,b,2*n+1);  
y=fun(x);  
S=h*(y(1)+y(end)+2*sum(y(3:2:2*n-1))+4*sum(y(2:2:2*n)))/6;  
%=====   
S - 10
```

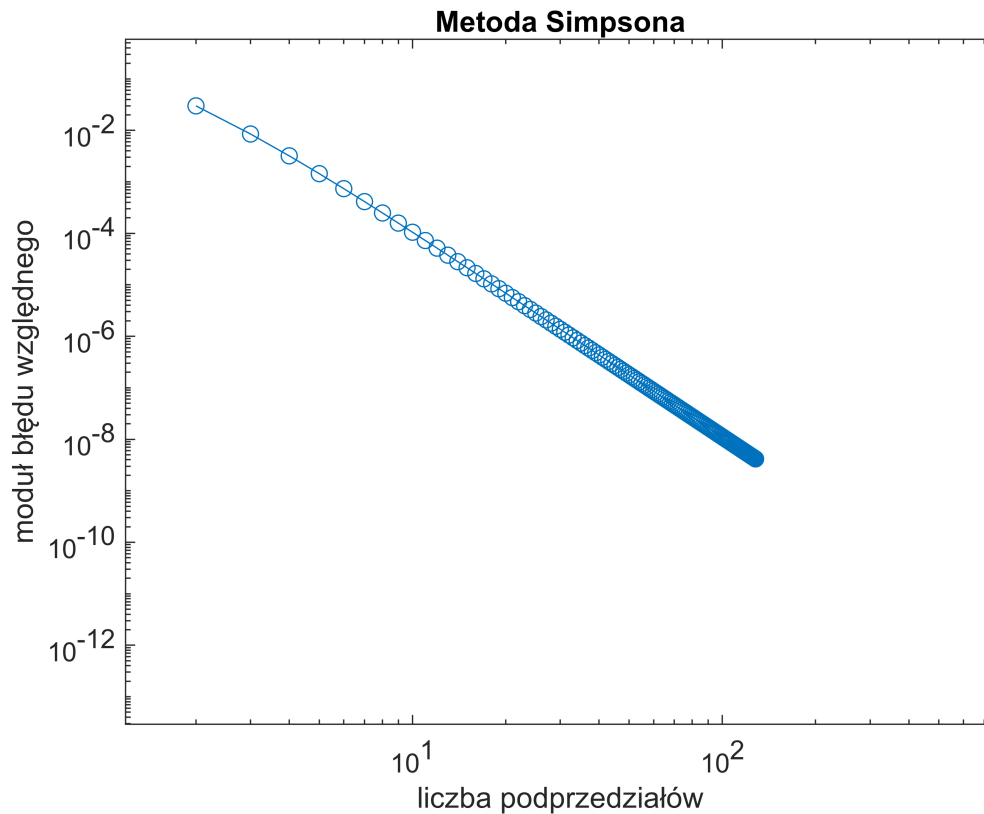
```
ans = 0
```

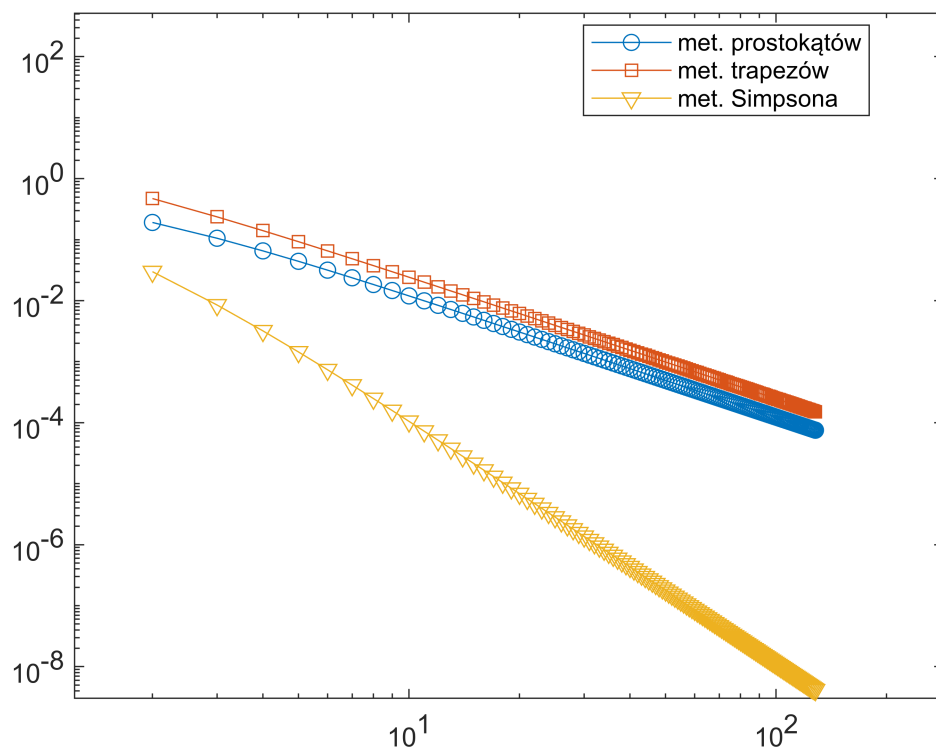
Kwadratura zwraca wynik 0, więc jest zgodna z poprzednio napisanymi funkcjami dla zadanych parametrów.

```
N=2:128;  
erwS1=nan(size(N)); % Zarezerwowanie miejsca na zapisanie błędu  
for k=1:length(N)  
    S=simpson(fun1,ab1(1),ab1(2),N(k));  
    erwS1(k)=(S-tval1)/tval1;  
end  
plot(N,erwS1,'o-');  
title('Metoda Simpsona')  
xlabel('liczba podprzedziałów')  
ylabel('błąd względny')
```



```
loglog(N,abs(erwS1),'o-');
title('Metoda Simpsona')
xlabel('liczba podprzedziałów')
ylabel('moduł błędu względnego')
```


Przeanalizowano wykres, w celu ustalenia z niego jaki jest rząd poszczególnych metod i określono, która z metod tego samego rzędu ma mniejszą asymptotyczną stałą błędu.

Rząd metody trapezów oraz prostokątów jest ten sam i równy n , podczas gdy rząd metody Simpsona wynosi $n+1$, zatem jest dokładniejsza. Metoda prostokątów ma mniejszą asymptotyczną stałą błędu.

Obserwacje

Charakterystyka błędu metody Simpsona maleje znacznie szybciej w porównaniu do pozostałych dwóch metod: trapezów oraz prostokątów. Metoda prostokątów charakteryzuje się niewiele mniejszym błędem od metody trapezów.

Uwagi i wnioski

Metoda prostokątów jest w dokładniejsza od metody trapezów. Jej wariant punktu środkowego jest przykładem kwadratury Gaussa, dążącej do zmaksymalizowania stopnia wielomianu zgodnego dla zadanej liczby węzłów.

Część 5. Porównanie dla innych funkcji testowych.

Generator przykładów gen2INFCw4 oprócz pierwszej funkcji testowej, która jest dość łatwa do całkowania numerycznego, zwraca jeszcze dwie funkcje, które stwarzają pewne trudności. Jedna jest bliska osobliwej, a druga szybko oscyluje. Sporządzono wykresy każdej z nich, a następnie dokonano porównania działania metod prostokątów, trapezów i Simpsona dla tych funkcji. W obydwu przypadkach trzeba rozważyć dużo większą maksymalną liczbę podprzedziałów dla tych porównań (może być potrzebne nawet 2^{40} podprzedziałów) - dopiero wtedy charakter wykresu staje się zbliżony dla tego otrzymanego dla pierwszej funkcji.

% Wczytanie funkcji testowych

```
[fun2,ab2,tval2,ab,tval]=gen3INFcw4popr(240661,2)
```

fun2 = *function_handle with value:*

```
@(x)5./(x.^2+1/169).^2
```

ab2 = 1x2

```
-1      1
```

tval2 =

```
1.725188783600813e+04
```

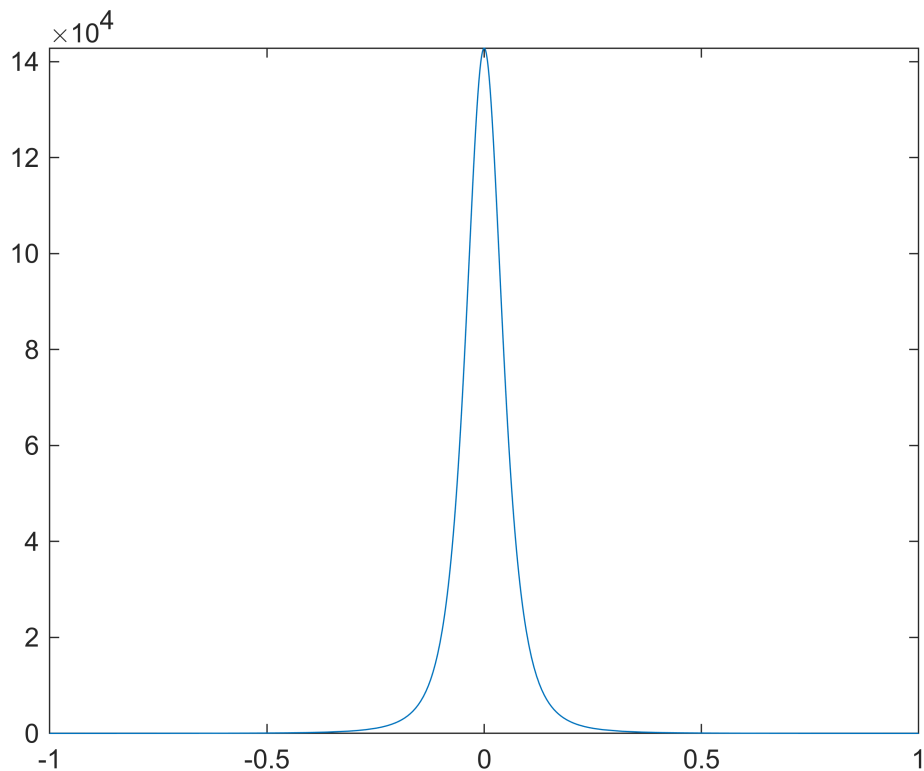
ab =

```
'[-1,1]'
```

tval =

```
'(373490*atan(13)+28561)/34'
```

```
fplot(fun2,ab2)
```


Druga całka testowa to $\int_{-1}^1 \frac{5dx}{x^2 + \frac{1}{169}} = \frac{373490 \arctan(13) + 28561}{34}$

```
[fun3,ab3,tval3,ab,tval]=gen3INFcw4popr(240661,3)
```

fun3 = *function_handle with value:*

```
@(x)3*x.^2.*sin(x.^3-1)
```

ab3 = 1x2

```
-5      4
```

tval3 =

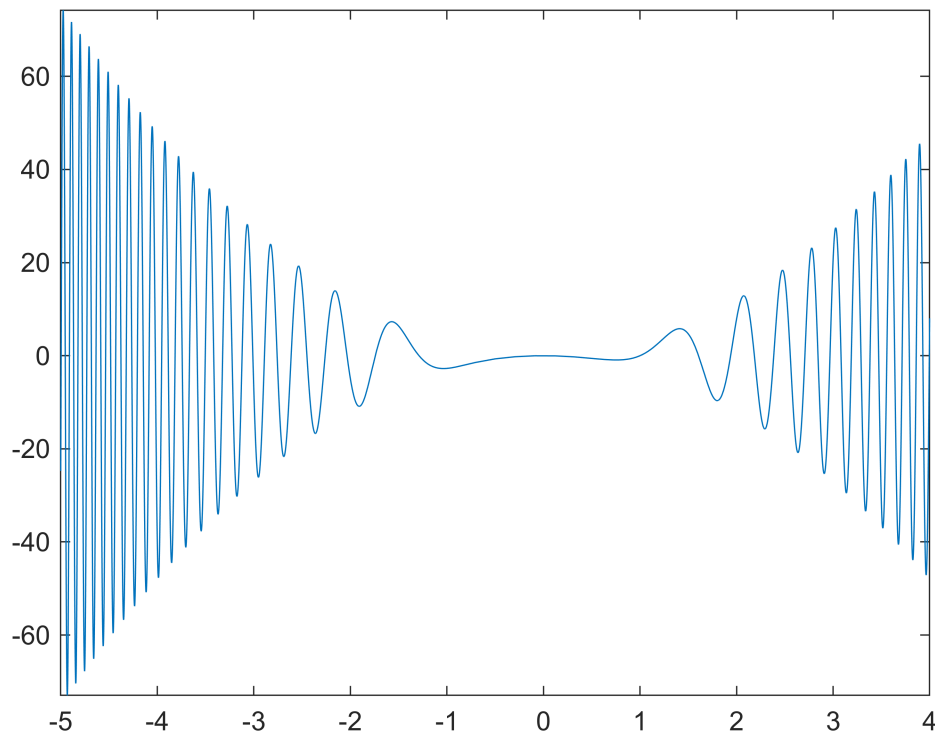
```
-0.041912442430236
```

ab =

```
'[-5,4]'
```

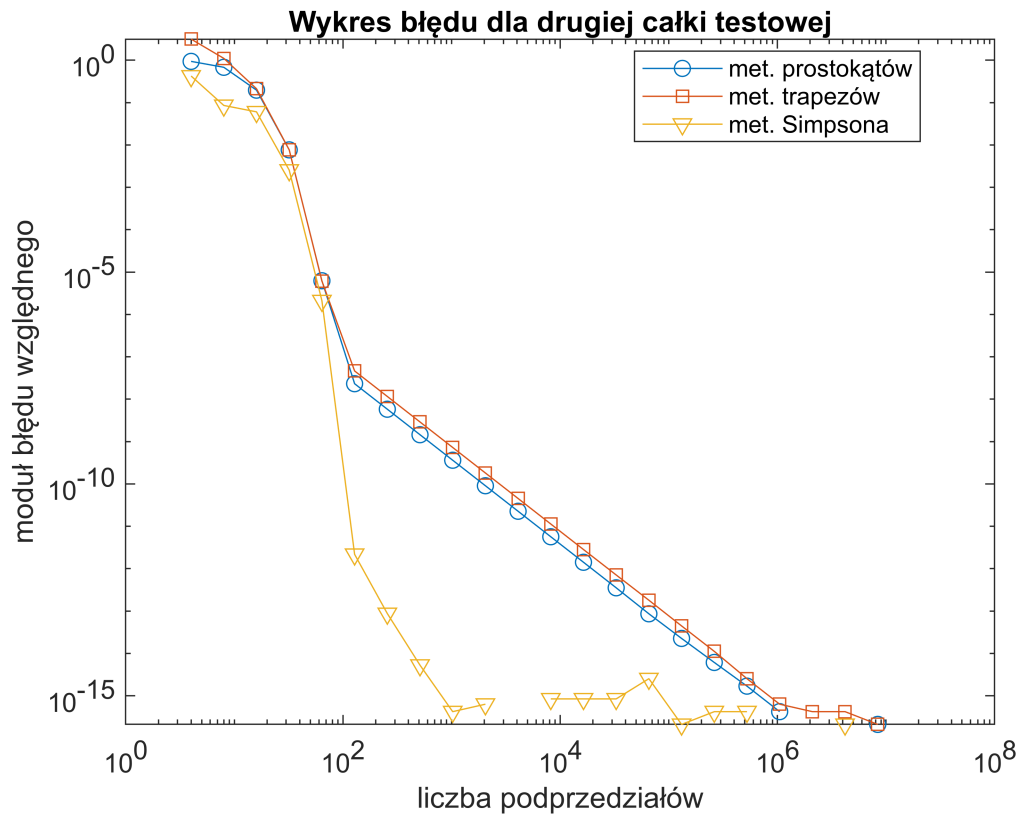
```
tval =  
'cos(126)-cos(63)'
```

```
fplot(fun3,ab3)
```


Trzecia całka testowa to $\int_{-5}^4 3x^2 \sin(x^3 - 1) = \cos(126) - \cos(63)$

```
N=2.^(2:23);  
erwR2=nan(size(N));  
erwT2=nan(size(N));  
erwS2=nan(size(N));  
for k=1:length(N)  
    S=prostokaty(fun2,ab2(1),ab2(2),N(k));  
    erwR2(k)=(S-tval2)/tval2;  
    S=trapezy(fun2,ab2(1),ab2(2),N(k));  
    erwT2(k)=(S-tval2)/tval2;  
    S=simpson(fun2,ab2(1),ab2(2),N(k));  
    erwS2(k)=(S-tval2)/tval2;  
end  
  
loglog(N,abs(erwR2),'o-',N,abs(erwT2),'s-',N,abs(erwS2),'v-')  
legend('met. prostokątów','met. trapezów','met. Simpsona','Location','best')  
title('Wykres błędu dla drugiej całki testowej')  
xlabel('liczba podprzedziałów')  
ylabel('moduł błędu względnego')
```

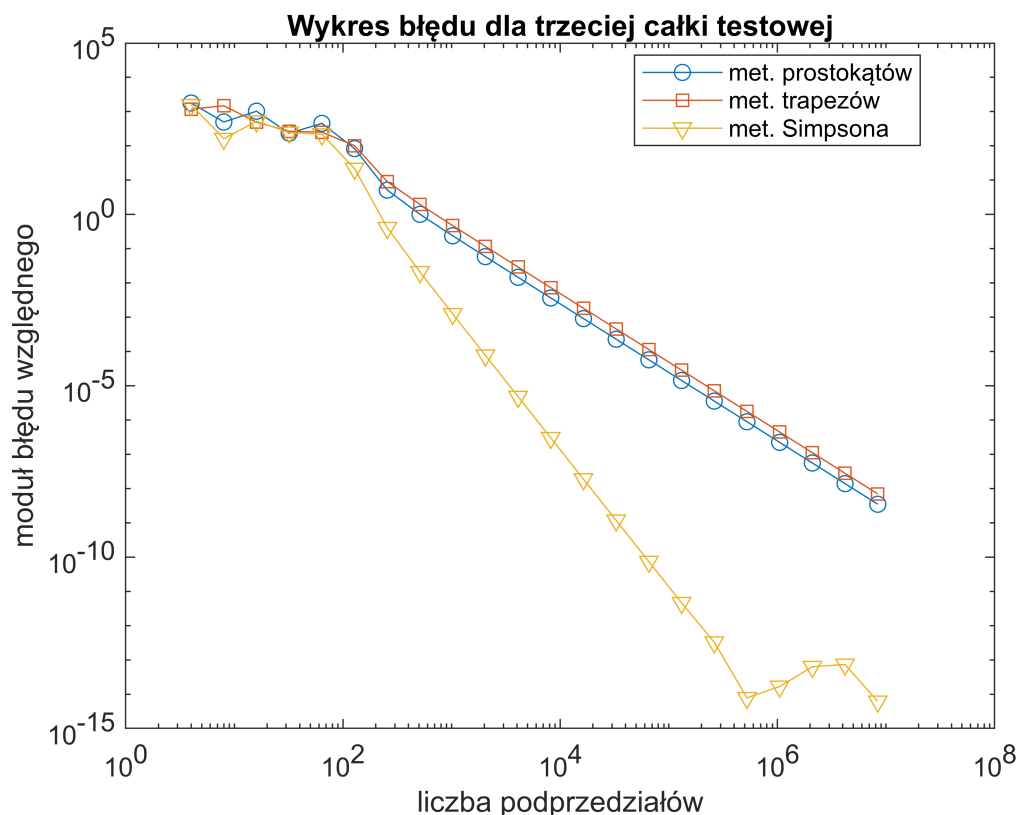


```

N=2.^(2:23);
erwR3=nan(size(N));
erwT3=nan(size(N));
erwS3=nan(size(N));
for k=1:length(N)
    S=prostokaty(fun3,ab3(1),ab3(2),N(k));
    erwR3(k)=(S-tval3)/tval3;
    S=trapezy(fun3,ab3(1),ab3(2),N(k));
    erwT3(k)=(S-tval3)/tval3;
    S=simpson(fun3,ab3(1),ab3(2),N(k));
    erwS3(k)=(S-tval3)/tval3;
end

loglog(N,abs(erwR3),'o-',N,abs(erwT3),'s-',N,abs(erwS3),'v-')
legend('met. prostokątów','met. trapezów','met. Simpsona','Location','best')
title('Wykres błędu dla trzeciej całki testowej')
xlabel('liczba podprzedziałów')
ylabel('moduł błędu względnego')

```


Obserwacje

W przypadku wykresu modułu błędu względnego dla całki bliskiej osobiwej, dla liczby podprzedziałów większej od $1e2$ możemy zauważyć, że wartość błędu względnego zaczyna oscylować wokół $1e-15$, co może świadczyć o dominacji błędu zaokrągleń względem błędu metody. Wykładnik, zgodnie z którym maleje błąd metod trapezów oraz prostokątów, jest stały powyżej liczby podprzedziałów równej $1e2$ i wynosi 2.

W przypadku wykresu modułu błędu względnego dla całki szybko oscylującej, możemy zauważyć, że wartość błędu maleje znacznie wolniej względem pierwszej analizowanej całki. Możemy również zauważyć, że wartość błędu dla liczby podprzedziałów mniejszej od 512 jest większa od jedności dla każdej metody.

Uwagi i wnioski

Badane metody numeryczne radzą sobie bardzo dobrze z całkami bliskimi osobiwej w porównaniu do łatwo całkownych funkcji, pod warunkiem dobrania odpowiednio dużej liczby przedziałów.

Funkcje oscylujące są całkowne z dużo większym błędem i w przypadku dobrania odpowiednio dużej liczby węzłów, ich wartość maleje wykładniczo ze stałym wykładnikiem.

Część 6. Zastosowanie ekstrapolacji Richardsona. Metoda Romberga.

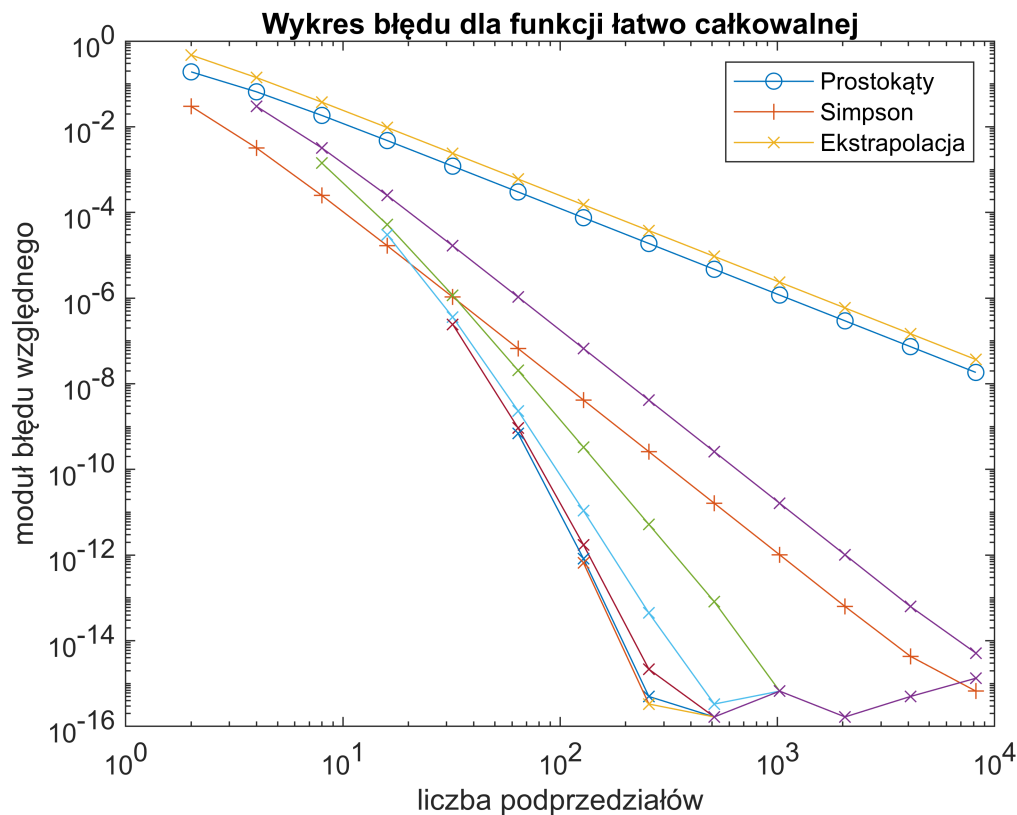
Wyniki całkowania numerycznego można poprawiać stosując ekstrapolację Richardsona. Szczególnie dobrze nadaje się do tego metoda trapezów, ponieważ rozwinięcie jej błędu w szereg Taylora względem długości podprzedziału h zawiera tylko parzyste potęgi h . Zapoznano się ze składnią wywołania funkcji ekstrap i poprawiono wyniki uzyskane w poprzednich sekcjach przy użyciu obliczeń z użyciem metody trapezów.

Funkcja ekstrap zwraca jako jedną (pierwszą) kolumnę dane wejściowe, poddane ekstrapolacji, więc nie ma potrzeby dołączania ich do porównania - porównać warto natomiast z innymi metodami.

```
N=2.^(1:13); % liczba podprzedziałów od 2 do 8192 (potęgi dwójki ze względu na ekstrapolację)
erwR1=nan(size(N));
erwT1=nan(size(N));
erwS1=nan(size(N));
wynT1=nan(size(N));
for k=1:length(N)
    S1r=prostokaty(fun1,ab1(1),ab1(2),N(k));
    S1t=trapezy(fun1,ab1(1),ab1(2),N(k));
    S1s=simpson(fun1,ab1(1),ab1(2),N(k));
    wynT1(k)=S1t;
    erwR1(k)=(S1r-tval1)/tval1;
    erwT1(k)=(S1t-tval1)/tval1;
    erwS1(k)=(S1s-tval1)/tval1;
end
wynEx1=ekstrap(wynT1,2,2:2:16);
erwE1=(wynEx1-tval1)/tval1
```

```
erwE1 = 13×9
    0.472621556370215      NaN      NaN      NaN . . .
    0.140569841524593    0.029885936576052      NaN      NaN
    0.037540680596462    0.003197626953752    0.001418406312266      NaN
    0.009571486347394    0.000248421597705    0.000051807907301    0.000030115869127
    0.002405334852714    0.000016617687820    0.000001164093828    0.000000360223773
    0.000602127070606    0.000001057809903    0.000000020484708    0.000000002332183
    0.000150581585041    0.000000066423186    0.000000000330738    0.000000000010834
    0.000037648513511    0.000000004156335    0.000000000005211    0.000000000000044
    0.000009412323264    0.000000000259848    0.000000000000082    0.000000000000000
    0.000002353092997    0.000000000016241    0.000000000000001    -0.000000000000001
    ⋮
```

```
loglog(N,abs(erwR1),'o-',N,abs(erwS1),'+- ',N,abs(erwE1),'x- ');
legend('Prostokąty', 'Simpson', 'Ekstrapolacja')
title('Wykres błędu dla funkcji łatwo całkowalnej')
xlabel('liczba podprzedziałów')
ylabel('moduł błędu względnego')
```


Spróbuj przeanalizować wyniki, odwołując się także do tablicy z wynikami błęd (w powyższym kodzie `erwE1`) - to powinno pozwolić na wyjaśnienie tego, że niektóre linie wykresu kończą się przedwcześnie.

Tablica `erwE1` jest macierzą trójkatną,

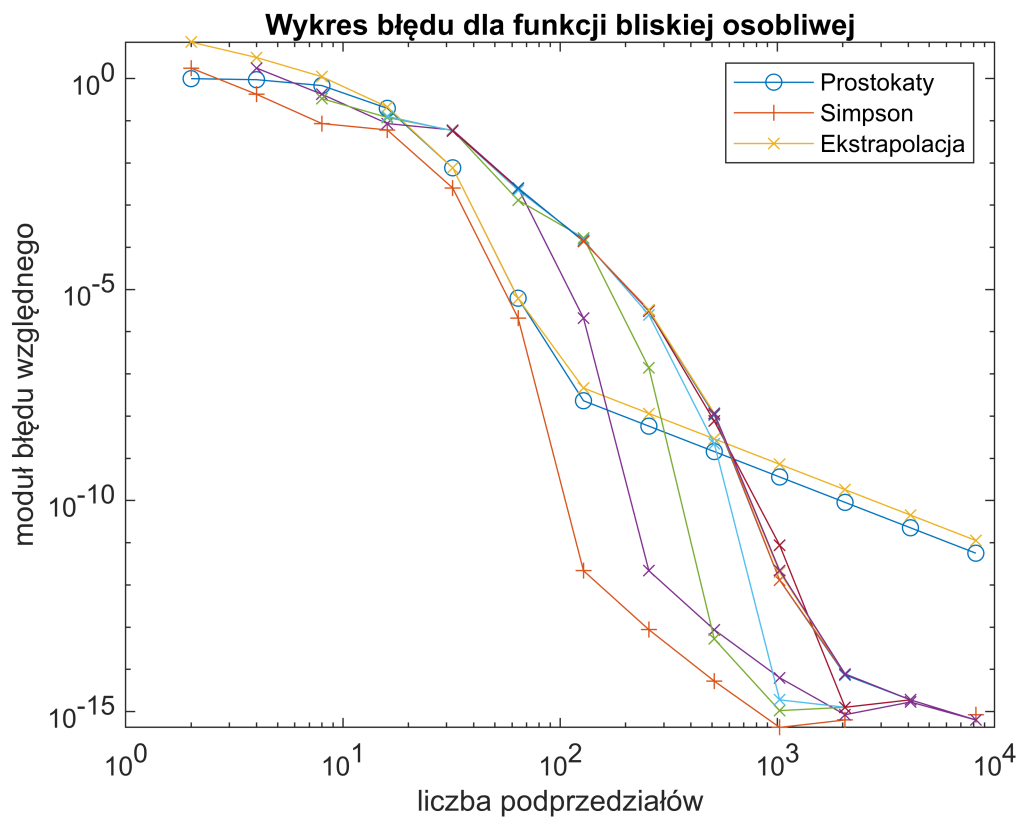
Spróbuj powtórzyć eksperyment dla pozostałych funkcji testowych.

```
N=2.^(1:13); % liczba podprzedziałów od 2 do 8192 (potęgi dwójki ze względu na ekstrapolację)
erwR2=nan(size(N));
erwT2=nan(size(N));
erwS2=nan(size(N));
wynT2=nan(size(N));
for k=1:length(N)
    S2r=prostokaty(fun2,ab2(1),ab2(2),N(k));
    S2t=trapezy(fun2,ab2(1),ab2(2),N(k));
    S2s=simpson(fun2,ab2(1),ab2(2),N(k));
    wynT2(k)=S2t;
    erwR2(k)=(S2r-tval2)/tval2;
    erwT2(k)=(S2t-tval2)/tval2;
    erwS2(k)=(S2s-tval2)/tval2;
end
wynEx2=ekstrap(wynT2,2,2:2:16);
erwE2=(wynEx2-tval2)/tval2;
loglog(N,abs(erwR2),'o-',N,abs(erwS2),'+-',N,abs(erwE2),'x-');
legend('Prostokaty','Simpson','Ekstrapolacja')
```

```

title('Wykres błędu dla funkcji bliskiej osobiwej')
xlabel('liczba podprzedziałów')
ylabel('moduł błędu względnego')

```

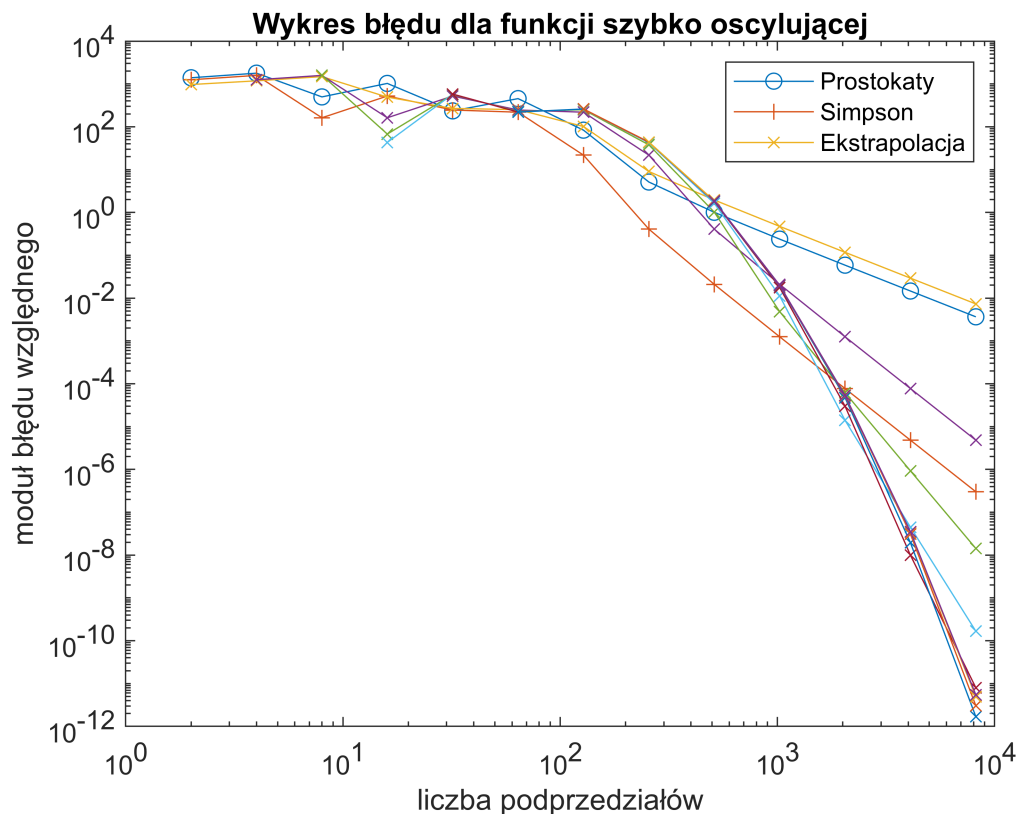


```

N=2.^(1:13); % liczba podprzedziałów od 2 do 8192 (potęgi dwójki ze względu na ekstrapolację)
erwR3=nan(size(N));
erwT3=nan(size(N));
erwS3=nan(size(N));
wynT3=nan(size(N));
for k=1:length(N)
    S3r=prostokaty(fun3,ab3(1),ab3(2),N(k));
    S3t=trapezy(fun3,ab3(1),ab3(2),N(k));
    S3s=simpson(fun3,ab3(1),ab3(2),N(k));
    wynT3(k)=S3t;
    erwR3(k)=(S3r-tval3)/tval3;
    erwT3(k)=(S3t-tval3)/tval3;
    erwS3(k)=(S3s-tval3)/tval3;
end
wynEx3=ekstrap(wynT3,2,2:2:16);
erwE3=(wynEx3-tval3)/tval3;
loglog(N,abs(erwR3),'o-',N,abs(erwS3),'+-',N,abs(erwE3),'x-');
legend('Prostokaty','Simpson','Ekstrapolacja')
title('Wykres błędu dla funkcji szybko oscylującej')
xlabel('liczba podprzedziałów')

```

```
ylabel('moduł błędu względnego')
```


Obserwacje

W przypadku łatwo całkowanej funkcji, metoda Romberga jest dokładniejsza zarówno od kwadratury Simpsona jak i prostokątów już w trzeciej ekstrapolacji.

W przypadku całki w przybliżeniu osobiwej, ekstrapolacja metodą Romberga przynosi bardzo słabe wyniki, nielepsze od metody prostokątów. Najmniejszy błąd wykazuje w tym przypadku metoda Simpsona.

W przypadku całki szybko oscylującej, już trzecia ekstrapolacja przynosi znacznie dokładniejsze wyniki od metody Simpsona, a nawet prowadzi do spadku błędu do $1e-12$, jednak dopiero w przypadku, gdy liczba przedziałów przekroczy $1e3$.

Uwagi i wnioski

Metoda Romberga jest znacznie dokładniejsza podczas całkowania łatwo całkownych funkcji. W przypadku funkcji szybko oscylujących, należy zadbać o dużą liczbę podprzedziałów, natomiast w przypadku funkcji bliskich osobiwym, nie należy jej stosować.

Metoda Simpsona może okazać się wystarczająca do obliczania większości całek pod warunkiem dobrania wystarczająco dużej liczby węzłów odzwierciedlających szybkość zmieniania się funkcji.

```
function S = prostokaty(fun, a, b, n)
x=linspace(a, b, 2*n+1);
```

```

y=fun(x(2:2:2*n));
h = (b - a)/n;
S=h*sum(y);
end

%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%

function S = trapezy(fun, a, b, n)
h=(b-a)/n;
x=linspace(a,b,n+1);
y=fun(x);
S=h*(0.5*(y(1)+y(end))+sum(y(2:end-1))));
end

%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%

function S = simpson(fun, a, b, n)
h=(b-a)/n;
x=linspace(a,b,2*n+1);
y=fun(x);
S=h*(y(1)+y(end)+2*sum(y(3:2:2*n-1))+4*sum(y(2:2:2*n)))/6;
end

```